

ΒΟΥΛΕΥΤΟΠΟΛΙΤΙΚΟΑΘΛΙΟΚΟΥΛΟΥΒΑΧΑΤΑ

Καλοκαίριασε για τα καλά. Η θερμοκρασία της ατμόσφαιρας ανεβαίνει φυσιολογικά σε υψηλά επίπεδα. Και η Ελλάδα μας ασθενούσα και κάθιδρη από τη θερμότητα, που την κατατρώνει και τη βασανίζει καθημερινά, παραπατάει σαν μεθυσμένη, στο πάλκο του θεάτρου της ζωής, με θεατές, τα άλλα έθνη, που απορούν, πως αυτή που τους έδωσε κάποτε τα φώτα του πολιτισμού καταρρέει τώρα, από έλλειψη ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ και ΠΑΙΔΕΙΑΣ.

Ακόμη και οι θεατράνθρωποι της αντιμετωπίζουν σήμερα πολλά προβλήματα, δεδομένου του αντίπαλου δέους, που κάθε άλλο παρά στερείται υποκριτικού ταλέντου και τέχνης *(πολιτική είναι η τέχνη της ψευδολογίας, Βολταίρος)* και κυριολεκτικά τους κλέβει την παράσταση. Εννοώ αυτούς που δραστηριοποιούνται στο θέατρο της Πολιτικής, *(Πολιτική είναι η ικανότητα να προλέγεις τι θα γίνει τον επόμενο χρόνο και μετά να εξηγείς γιατί δεν έγινε, Τσώρτσιλ)*-(η πολιτική είναι πόλεμος χωρίς αιματοχυσία, ενώ ο πόλεμος είναι πολιτική με αιματοχυσία. Μάο Τσε Τούνγκ) της πάλλαι ποτέ Επιστήμης..., τους γνωστούς μας πολιτικούς. *(Ο πολιτικός είναι ακροβάτης. Κρατάει την ισορροπία λέγοντας τα αντίθετα από αυτά που πράττει, Μωρίς Μπαρέ)*, *(Πολιτικοί είναι αυτοί που έχουν αποτύχει στις επιχειρήσεις και στα διάφορα επαγγέλματα. Άνθρωποι με μέτρια νοημοσύνη, αμφίβολη ηθική και εξαιρετικά κοινότυποι, Β. Πίτκιν)*, *(Αυτός που δεν γνωρίζει, τίποτα και νομίζει πως γνωρίζει τα πάντα, έχει μια ξεκάθαρη κλίση στην πολιτική, G. B. Shaw)*, *(ο πολιτικός άντρας είναι ένας πολιτικός, που θέτει τον εαυτό του στην υπηρεσία του έθνους. Ο πολιτικός είναι ένας πολιτικός άντρας, που θέτει το έθνος στη δική του*

υπηρεσία, Ζ. Πομπιντού). Αυτός που κυβερνάει, με την ψήφο μας (Καλύτερη κυβέρνηση είναι αυτή που μας διδάσκει να κυβερνούμε τους εαυτούς μας, Πυθαγόρας), ομοίως και αυτός που ενεργεί από το χώρο της αντιπολίτευσης, κι αυτός με την ψήφο μας (Πολιτική είναι η τέχνη να εμποδίζεις τον κόσμο να χώνει τη μύτη του σε πράγματα που τον αφορούν, Paul Valery). Και άπαντες οι πολιτικοί υποτίθεται, πως κόπτονται για το κοινό συμφέρον της Ελλάδος και των Ελλήνων.(όταν κάποιος πολιτικός δεν πιστεύει αυτά που λέει, φανταστείτε την έκπληξη που νιώθει, όταν τον πιστεύουν οι άλλοι, Ντε Γκώλ)-(Όποτε ζητούν παρουσίες στη Βουλή, οι βουλευτές δεν γνωρίζουν αν πρέπει να απαντήσουν «Παρών», ή «αθώος», Theodore Roosevelt). Μα πως, αφού όταν κάποιος κυβερνά, ο αντιπολιτευόμενος αντί να τον κρίνει γόνιμα και να προτείνει τίμια τις δικές του προτάσεις, για το κοινό συμφέρον και τη σωτηρία της ΠΑΤΡΙΔΑΣ μας, τον πολεμά αδιάκοπα και αμείλικτα, όπως συμβαίνει και σήμερα. (Στη Δημοκρατία το κάθε κόμμα αφιερώνει το μεγαλύτερο μέρος της ενέργειάς του να αποδείξει ότι το άλλο κόμμα δεν είναι ικανό να κυβερνήσει. Και τα δυο το πετυχαίνουν, και τα δύο έχουν δίκιο, Henry Louis Meneken).

Και τάζει και υπόσχεται για να παραπλανήσει τους ψηφοφόρους, ... από συζήτηση δημοσιογράφου με βουλευτή, *«όταν έρθουμε στην εξουσία θα οικοδομήσουμε ένα καινούργιο μέλλον για το λαό»*. «Ασφαλώς» συμφώνησε ο δημοσιογράφος, και συνέχισε, *«μόνο εσείς έχετε τόσα τούβλα»*.

Κια για να ευθυμίσουμε ολίγον...από την αίθουσα της Βουλής, *«ένα καφέ παρακαλώ»*, φωνάζει ένας βουλευτής απο το βάθος της αίθουσας. *«πως τον θέλετε;»*, ρωτάει ο υπάλληλος του κυκλείου. *«Κυβερνητικό»*,

απαντάει ο βουλευτής. *«Δηλαδή, πως να είναι»*, ρωτάει πάλι ο υπάλληλος. *«Με πολλές φούσκες»*, απαντάει ο βουλευτής, προφανώς κατά συνήθεια...

Στις μέρες μας όμως το υποκριτικό τους ταλέντο και η τέχνη, *(Για να γίνει αφέντης ο πολιτικός υποκρίνεται ότι είναι υπηρέτης, Charles De Gaulle)*, δεν εκφράζεται τόσο επιστημονικά στο προσκήνιο και στο παρασκήνιο του θεάτρου της πολιτικής και της Βουλής, *(Η Βουλή δεν είναι άλλο, παρά μια μεγάλη συνάθροιση αργόσχολων ανθρώπων, Ουώλτερ Μπέιζχοτ)*, με το πανάκριβο εισιτήριο, που πληρώνουν οι πολίτες – ψηφοφόροι. Ας όψονται όμως τα συμφέροντα του κόκκματος... *(Κόμμα στην Ελλάδα είναι ομάδα ανθρώπων, που ασχολούνται με την ανάγνωση και την αρθρογραφία, έχοντας πόδια και χέρια υγιή, αλλά μισούντων κάθε εργασία, οι οποίοι ενωμένοι υπο οιονδήποτε αρχηγό, επιζητούν να ανεβάσουν με κάθε μέσο αυτόν στην έδρα του πρωθυπουργού, για να τους παρέχει τα μέσα να ζούν χωρίς να σκάβουν, Εμμαουήλ Ροΐδης)*-(δεν είμαι με ένα κόμμα. Είμαι με μια αρχή. Το κόμμα είναι το φύλλωμα, πέφτει. Η αρχή είναι η ρίζα, μένει.τα φυλλώματα κάνουν θόρυβο, και δεν κάνουν, τίποτα.η ρίζα σιωπά και κάνει τα πάντα. Β. Ουγκώ).

Εννίστε πολιτικοί συλλαμβάνονται, ουχί απο την αστυνομία και τη δικαιοσύνη, ύποπτοι για σκάνδαλα, καταχρήσεις, και ανίερες πρακτικές, και αναρωτιώμαστε, μα καλά οι κομματικοί τους ταγοί, δεν γνώριζαν το ποιόν τους; *(στην κοινωνία βλέπουμε συχνά να συμβαίνει ότι και στις ζηγαριές. Οι άδαιοι δίσκοι ανεβαίνουν, ενώ οι γεμάτοι κατεβαίνουν, Β. Ουγκώ)*.

Στη χώρα μας βέβαια κυριαρχούν τρεις – τέσσερεις οικογένειες που νέμονται χρόνια τώρα το ανώτατο αξίωμα του πρωθυπουργού. *(όταν ήμουν παιδί μου είχαν πεί ότι οποιοσδήποτε μπορεί να γίνει πρόεδρος. Βλέποντας ποιόν έχουμε πρόεδρο αρχίζω να το πιστεύω, Clarence Darrow)*. Αλλά και πολλές ακόμη ελληνικές οικογένειες πολιτεύονται από

πάππου προς πάππον (υποθέτω ότι η πολιτική είναι το δεύτερο αρχαιότερο επάγγελμα. Τώρα συνειδητοποιώ ότι μοιάζει πολύ με το πρώτο, Ronald Reagan). Γιατί άραγε; (η πολιτική είναι ίσως το μόνο επάγγελμα, για το οποίο δεν θεωρείται απαραίτητη, καμμία προετοιμασία, Stevenson).

Παρ'όλα ταύτα δεν θα πρέπει να αδικήσουμε και όσους άξια υπηρέτησαν η υπηρετούν την Πατρίδα μας, ως πολιτικοί. (Κάποτε ένα κάτοικος της Σερίφου κατηγόρησε τον Θεμιστοκλή, ότι δεν δοξάστηκε εξ' αιτίας του εαυτού του, αλλά εξ' αιτίας της πόλης του. Και έλαβε την απάντηση, «αλήθεια λες, αλλά ούτε εγώ θα γινόμουν ένδοξος εάν ήμουν Σερίφιος, ούτε εσύ εάν ήσουν Αθηναίος).

Σεβόμενος το πνευματικό και ηθικό μέγεθος του μεγάλου και αληθινού Έλληνα Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, παραθέτω αυτούσιο το ακόλουθο πικρόχολο κριτικό σχόλιό του, για τους Έλληνες πολιτικούς του καιρού του. Η όποια σύγκριση με τους σημερινούς, δική σας...

«Τις ημύνθη περί πάτρης; Και τι πταίει η γλαυξ, η θρηνούσα επί ερείπιων; Πταίουν οι πλάσαντες τα ερείπια. Και τα ερείπια τα έπλασαν οι ανίκανοι κυβερνήται της Ελλάδος. Αυτοί οι πολιτικοί, αυτοί οι βουλευταί, εκατάστρεψαν το έθνος, ανάθεμά τους. Κάψιμο θέλουν όλοι τους! Τότε σ' εξεθέωναν οι προεστοί κ' οι 'γυφτοχαρατζήδες', τώρα σε 'αθεώνουν' οι βουλευταί κ' οι δήμαρχοι. Αυτοί που είχαν το λύειν και το δεσμείν εις τα δύο κόμματα, τους έταζαν 'φούρνους με καρβέλια', δώσαντες αυτοίς ουχί πλείονας των είκοσι δραχμών μετρητά, απέναντι, καθώς τους είπαν, και παρακινήσαντες αυτούς να εξοδεύσουν κι απ' τη σακκούλα τους όσα θέλουν άφοβα, διότι θα πληρωθούν μέχρι λεπτού, σύμφωνα με τον λογαριασμόν, όν ήθελαν παρουσιάσουν.

Το τέρας το καλούμενον επιφανής τρέφει τη φυγοπονίαν, την θεσιθηρίαν, τον τραμπουκισμόν, τον κουτσαβακισμόν, την εις τους νόμους απείθειαν. Πλάττει αυλήν εξ αχρήστων ανθρώπων, στοιχείων φθοροποιών τα οποία τον περιστοιχίζουν, παρασίτων τα οποία αποζώσιν εξ αυτού...

Μεταξύ δύο αντιπάλων μετερχομένων την αυτήν διαφθορά, θα επιτύχει εκείνος όστις ευπρεπέστερον φορεί το προσωπείον κ' επιδεξιώτερον τον κόθορνον.

Άμυνα περί πάτρης θα ήτο η ευσυνείδητος λειτουργία των θεσμών, η εθνική αγωγή, η χρηστή διοικήσεις, η καταπολέμησις του ξένου υλισμού και πιθηκισμού, του διαφθείροντος το φρόνημα και εκφυλίσαντος σήμερον το έθνος, και η πρόληψις της χρεοκοπίας. (Αλέξανδρός Παπαδιαμάντης στην εφημερίδα «Ακρόπολις» 115 χρόνια πριν...)

Οι τόσο εύλγωτοι πολιτικοί μας ανέκαθεν υπερασπίζονταν, ομοίως και σήμερα, τα καλά, τα συμφέροντα και τα δίκαια της Ελλάδος. Είναι όμως αυτό αλήθεια; *(θαυμάζω τη γλώσσα των πολιτκών. Όταν τους ακούς νομίζεις ότι υπερασπίζονται πάντοτε το δίκαιο, ότι η ευθύτητα και μόνο τους οδηγεί. Όταν όμως παρακολουθείς το έργο τους, είναι φανερό πως μόνο το συμφέρον η η φιλοδοξία είναι ο κανόνας τους και οδηγος τους, Ρ. Ρόλλαν)*-(ένας πολιτικάντης σκέπτεται τις επόμενες εκλογές. Ένας πολιτικός σκέπτεται την επόμενη γενιά. Κλάρκ).

Είναι όμως η πολιτική ασφαλής για όσους την υπηρετούν; Εσχάτως πραγματοποιούντε πολλές επιθέσεις εναντίον βουλευτών. *(Η πολιτική είναι το ίδιο συναρπαστική όσο και ο πόλεμος, σχεδόν το ίδιο επικίνδυνη. Στον πόλεμο μπορείς να σκοτωθείς, μόνο μια φορά. Στην πολιτική πολλές φορές. Ουινστ. Τσώρτσιλ).*

Η ΒΙΑ ουδέποτε αποτέλεσε χαρακτηριστικό σοφρώνων και δημοκρατικών ανθρώπων και είναι καταδικαστέα από τους πνευματικούς ανθρώπους (που είναι άραγε κρυμμένοι σήμερα;). Είναι δε κρίμα να γίνονται οι πολίτες υποχείρια κομματικών σκοπιμοτήτων, που καλλιεργούν τη βία. “Όμως όταν οι βουλευτές προκαλούν με τα έργα τους φτώχεια και απόγνωση στους πολίτες, ποιός τους φταίει; *(Μπορείς να κοροιδέψεις λίγους ανθρώπους, για πολύ καιρό και όλους τους ανθρώπους, για λίγο καιρό. Αλλά δεν μπορείς να κοροιδέψεις όλους τους ανθρώπους, όλο τον καιρό. Αβραάμ Λίνκολν).*-(ο πολιτικός δεν πρέπει να επιδεικνύεται με τους λόγους που λέει, αλλά με τα έργα που πράττει. Πυθαγόρας).

Εν κατακλείδι, *(τα μεγαλύτερα ψέματα λέγονται πριν τις εκλογές, κατά τον πόλεμο και μετά το κυνήγι. Μπίσμαρκ) – (μισώ κάθε αγυρτεία σαν την αμαρτία, αλλά περισσότερο την πολιτική αγυρτεία, που οδηγεί στην αθλιότητα και στην καταστροφή πολλών χιλιάδων και εκατομμυρίων ανθρώπων. Γκαίτε)* θα πρέπει να λάβουμε υπ’όψιν, κι εμείς οι πολίτες, αλλά κυρίως οι πολιτικοί μας ότι *«κυβερνιόμαστε με πολίτευμα, που δεν ζηλεύει τους θεμσούς των άλλων...και λέγεται με το όνομα ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, γιατί δεν κυβερνιέται για το συμφέρον των ολίγων, αλλά για τους πολλούς» ΠΛΑΤΩΝ.*

Τάκης Ιωαννίδης, μαθητής της ζωής... 11 Ιουλίου 2011